

Most már ott lovagolt ő is főhadnagya mellett a század élén. Három nap múlva már Máramarosszigeten jártak, ahol a jámbor népek azt sem tudták, hová tegyék örömükben a vitéz huszárokat!

További útjuk már diadalmenet volt az ország szívéig, Pestig. De cselekedetük nem maradt követés nélkül. Példájukon felbuzdulva egyre többen jöttek haza idegenbe vitt fiaink, hogy ott hagyva a fényes életet, itthon álljanak a kibontott szegényes magyar lobogó alá, amely a szívükhöz nőtt három színben ragogott, s amelyen ott lobogott Szűz Mária drága képe is.

Ilyen volt a magyar katona, ha mindjárt idegen köntöst is viselt, mert a szíve magyar maradt az idegen plundra alatt is!

CSATADAL.

Trombita harsog, dob pereg.
Kész a csatára a sereg.
Előre!
Süvít a golyó, cseng a kard.
Ez lelkesíti a magyart.
Előre!

Föl a zászlóval magasra,
Egész világ hadd láthassa,
Előre!
Hadd lássák és hadd olvassák,
Rajta szent szó van; szabadság!
Előre!

Aki magyar, aki vitéz,
Az ellenséggel szembe néz.
Előre!
Mindjárt vitéz, mihelyt magyar,
Ő s az Isten egyet akar.
Előre!

Véres a föld lábam alatt,
Lelőtték a pajtásomat,
Előre!
Én se leszek rosszabb nála,
Berohanok a halálba.
Előre!

Ha lehull a két kezünk is,
Ha mindnyájan ott veszünk is;
Előre!
Hogyha el kell veszni, nosza,
Mi vesszünk el, ne a haza!
Előre!

(Petőfi Sándor.)

A hős trombitás.

Nemcsak a szabadságharcban harcoltak vitézül a magyar katonák, hanem a hozzánk közelebb álló világháborúban is, amikor északon, délen, keleten kellett védelmezni hazánkat az ellenség ellen. De a magyar honvéd mindig feltalálja magát akármilyen nehéz helyzetben is. Egy ilyen esetet mondok el most nektek, gyermekeim.

Lengyelországban történt, ahol oroszokkal kerültek